

1980-1996. QUINZE ANYS DE PREMSA A VILANOVA I LA GELTRÚ. SEGONA PART.*

Sixte Moral Reixach

Prensa Política

Aquests anys des dels vuitanta fins ara han estat anys d'una politització molt forta a judici dels analistes. Comentàvem en aquest treball la davallada que pateixen les entitats fruit del començament de la tasca política de molts dels seus dirigents amb l'afebliment de la societat civil i en canvi hi ha una presència pública dels partits molt ampla a tots els nivells de la ciutat i a tots els nivells de les decisions que es prenen. Aquest nivell de politització, aquest nivell d'activitat dels partits té però al nostre entendre un reflex més aviat minso en el món de la premsa política, o potser seria més encertat parlar d'una premsa de partit.

En el període anterior a aquest en el just després de la mort del General Franco⁷ hi ha un període d'efervescència en que les publicacions dels partits i dels grups polítics majoritaris o minoritaris tenen una presència destacada al carrer amb anàlisi de la situació política i amb una distribució directa al carrer. A partir del moment que els partits prenen el seu paper de representació a les institucions o de vehicles de participació política i social aquesta funció de les publicacions perd també el caràcter publicitari o de simple mantenidora de la presència d'unes sigles al carrer.

En general la premsa política que ha tingut la ciutat en aquest període catalogat, té les mateixes característiques dels anteriors, és a dir, una presentació formal més que discreta amb uns continguts clarament doctrinals i amb un poca constància evident. Pel que fa als mitjans formals cal dir que tot i que en aquest moments hi ha possibilitats de fer publicacions dignes amb pocs medis els partits més aviat segueixen encara medis rudimentaris i potser només un parell de publicacions COMUNICACIÓ del partit socialista i CONTRIBUTIÓ URBANA d'Iniciativa han millorat el seu format i presentació. Pel que fa al contingut generalment és un contingut basat en la defensa dels propis arguments i atacs als adversaris, poques vegades es veuen articles de reflexió sobre la situació de la societat o bé de reflexió sobre els propis comportaments polítics. Diríem que és una premsa clarament adreçada als militants i simpatitzants i, per tant, una premsa amb un públic lector molt determinat que cerca afermar els seus posicionaments més que fer una reflexió sobre la política en general. I pel que fa a la constància ja és un fet conegut i evident que la periodicitat d'aquestes publicacions és tan irregular que poden passar anys abans no es publiquin dos números consecutius i la majoria de les vegades no existeix numeració. Dintre d'aquest aspecte cal assenyalar que potser COMUNICACIÓ ha estat la publicació que ha mantingut una major constància en la seva aparició al carrer.

---

* La primera part fou publicada en el número 15 de Reembres, desembre 1997, pàgs. 21-31.

Conegudes aquestes característiques, cal assenyalar l'aparició, com element de novetat, de diverses publicacions de les organitzacions juvenils dels partits. Així les JNC, afins a CDC, les JSC, afins al PSC i les JERC, afins a ERC, han fet publicacions de caràcter polític tractant temes més directament relacionats amb la joventut i amb Vilanova, que no pas amb les anàlisis polítiques teòriques o e fons. Aquestes publicacions també han patit els mateixos problemes que els de les organitzacions mares. Destacar, però, que la publicació de les JNC tenia una presentació formal que destacava en mig de la mediocritat de la resta. També, com a element curiós, destacar l'aparició des de les rengles socialistes de la publicació "FULL DE CAMPANYA", que amb una periodicitat diària o gairebé diària v sortir durant les eleccions de l'any 1982. És una publicació senzilla, clarament electoral, però combina les informacions i missatges polítics amb acudits que pretenen explicar les situacions negatives que existeixen i les solucions que proposa aquesta formació política. També en aquest nivell de, diguem-ne, novetats cal fer esment a la publicació per part d'ERC de "DEMOCRÀCIA", la singularitat d'aquest fet està en què la formació republicana recupera una capçalera històrica de la ciutat que abans de la confrontació civil havia estat òrgan d'aquest partit, llàstima però que la seva publicació ha estat molt irregular i pràcticament ha desaparegut.

De les publicacions que van apareixent al marge de COMUNICACIÓ que ja l'hem esmentada com la que en aquests moments té una regularitat més constatada, hi ha la publicació INICIATIVA DE VILANOVA, editada per la formació IC que ha tret el seu primer número i per les paraules de presentació expressen clarament la seva voluntat de seguir apareixent amb regularitat. Esperem que sigui així. També en el capítol de novetats cal fer esment a l'edició per part del Partit Popular a Vilanova d'una revista titulada PARLEM-NE que dona informació de l'actuació del grup municipal del PP i publica comentaris de política general. Constatar finalment que el partit que governa l'Ajuntament CDC junt amb UDC ha deixat de publicar RESSÒ que havia estat una de les publicacions més aconseguides en els darrers anys 70.

Afegir una breu constatació sobre la premsa sindical, no és una premsa de partit, però les seves consideracions socioeconòmiques la fa ser una premsa de marcat caràcter polític. Cal dir que aquesta es gairebé inexistente, llevat d'alguna publicació esporàdica de CCOO. Així, doncs, aquesta premsa també ha perdut força.

Caldria fer una consideració final. El fet que els partits no generin una premsa pròpia no vol dir que no tinguin un interès per la premsa. És evident que la necessitat de la seva presència pública fa que cerquin el màxim de possibilitats de sortir en les pàgines de la premsa habitual de la ciutat a través de les rodes de premsa, comunicats i cercant el protagonisme en aquells temes que consideren prioritaris pels seus objectius o bé les reflexions de caràcter general. És, doncs, una clara disfunció d'actuació, mentre no es té cura de la pròpia premsa no treballant-hi massa, cada cop més en els nivells d'influència i de presència continuada. Possiblement, també el públic doni més credibilitat a les informacions donades per una premsa professional que no pas a la premsa dels propis partits, que, en general, es considera mancada d'objectivitat i sectària. La voluntat aquesta dels partits de tenir presència en la premsa

ha portat que a nivell institucional i seguint la polèmica que hem esmentat sobre l'ús i abús d'aquest tipus de premsa cada partit reclami en ocasions quotes de participació o espais reservats per la seva presència. Aquest problema no resolt s'agreuja encara més en els mitjans informatius àudio-visuals i més quan estem en alguna època electoral.

Entendríem que la premsa política de partit segueix essent una premsa amb poca qualitat, poc apreciada pel públic en general i de difusió molt reduïda. És cert, però, que constituirà una font important d'informació i de coneixement dels fets polítics que estan succeint en aquests moments.

Premsa Publicitària

El fenomen més interessant que podem apreciar en aquest temps catalogat de la premsa és l'aparició amb força, amb nombrosos títols i amb tirades certament altes dels publicitaris gratuïts. Aquest és un fenomen que fins el moment no havia tingut massa representació a la nostra ciutat. Però en els darrers anys han aparegut fins un desena de títols que fan pensar que el camp d'explotació d'aquest tipus de premsa és una font d'ingressos temptadora. També és cert que la durada d'aquestes publicacions, llevat d'un parell de títols que ja comentarem, ha estat més aviat breu i sense solució de continuïtat en la majoria dels casos.

La tècnica d'aquestes publicacions és clara. Una qualitat formal més aviat escassa –hi ha excepcions– un bon servei de publicitat de tot tipus que van des dels anuncis de grans empreses o de companyes de les entitats d'estalvi i després tot un seguit de petits anuncis de la gamma més variada. Junt amb tot aquest desplegament publicitari s'incorporen les notícies de caràcter local que puguin tenir interès, moltes vegades es reproduïxen textualment els comunicats dels serveis de premsa dels corresponents ajuntaments o bé dels grups d'entitats. Val a dir que en ocasions volen anar una mica més enllà i publiquen les programacions de televisió i "horòscops" que segons sembla tenen una certa atracció. Hem assenyalat excepcions en la forma, certament hi ha hagut una sèrie petita de publicacions que han trencat aquesta línia en aquest sentit les publicacions com EL FAR o LA VEU DE VILANOVA o MASTERS CLUB que sota la motivació d'oferir un ampli ventall de publicitat han tingut cura de les formes i han aportat un nivell d'articles més importants sense que això signifiqui qualitat de contingut ja que la majoria dels articles són d'un interès mínim o de tipus anecdòtic. Aquest grup de publicacions tampoc ha tingut continuïtat tot hi que podien, en principi, tenir més atractiu per les seves formes, portada a quatricomia, fotografia acurada etc. ... També caldria apuntar que moltes d'aquestes publicacions volen tenir un caire comarcal i oferir com a atractiu l'oferta lúdica d'aquest sector de la costa. Això tampoc ha estat reclam suficient perquè es poguessin mantenir o augmentar les tirades. Destaca per l'originalitat el publicitari FOTOMARKET, que seguint la mateixa línia però es basa en la imatge i tota la publicitat conté la fotografia del producte que es posa a la venda, com a reclam pot ser positiu però tampoc va servir per poder seguir la seva trajectòria.

De tota la gamma de publicacions de caire publicitari en destacarien tres INFORMATOT, VILAFLASH i CLAXON. El primer d'ells ha tingut diverses èpoques i diversos formats va passar de ser un cartell publicitari, bàsicament esportiu, a una publicació publicitària a tot color i incorporant-hi articles esportius i diverses informacions de caràcter municipal o de diversos col·lectius de la ciutat. Aquesta publicació va anar sortint amb molta irregularitat i en el moment de redactar aquest treball sembla que definitivament ha desaparegut. Esmentar que el fet de fer-lo sobresortir sobre altres és degut a que el seu aspecte és també divers. VILAFLASH constitueix un producte totalment autòcton liderat per una empresa de publicitat històrica a la nostra ciutat. Possiblement el fet que a Vilanova aparegués CLAXON com a reclam publicitari va fer veure la possibilitat de què a nivell local podés sortir una empresa que aprofités el cúmul d'experiència i el potencial publicitari i es llancés a editar aquesta revista. Així fou i el resultat és VILAFLASH que el cert és que és una publicació de costos reduïts per la seva qualitat formal amb un paper premsa amb poca redacció i recull una bona part de publicitat història de la ciutat. Destaca aquesta publicació perquè, a més de publicar aquells temes que ja hem indicat, té una secció de comentari polític que en alguns moments va tenir un interès rellevant quan va motivar algunes polèmiques prou interessants. La tercera publicació CLAXON és la primera que va sortir amb les característiques de gratuït publicitari, CLAXON pertany a una cadena internacional de publicacions gratuïtes amb una xarxa comercial molt estesa i, per tant, aquesta cobertura empresarial li ha donat la possibilitat d'estabilitzar-se com a publicació de caràcter quinzenal i potser és la que disposa d'una major presència popular, ja que es repartida a mà per pràcticament per tots els barris de la ciutat. La seva composició no té res d'original, compagina un allau de publicitat amb un seguit d'informacions de caràcter institucional o d'interès més o menys general i ja està. Els costos són, doncs, mínims, ja que no ha de pagar mai als seus col·laboradors. Cal dir també que en alguna època i segons les sensibilitats del director s'han inclòs seccions periodístiques o de tradicions però tampoc han tingut continuïtat. L'empresa del CLAXON va publicar una revista dedicada al fenomen dels castells TERÇOS AMUNT! Que tot i que figurava com a publicació centrada a Vilanova, la realitat és que es feia a Tarragona i amb un nivell d'extensió molt més ampli que el de la ciutat.

Els publicitaris han estat, doncs, una de les novetats que han aparegut en aquest període de temps. A nivell de premsa potser la seva presència és irrellevant, a nivell d'història, però, com a fenomen empresarial cal tenir-lo en compte. La seva estructura empresarial fàcil i flexible li ha donat forces possibilitats, la llàstima però és que això no ha servit per oferir un productes periodístics de qualitat o d'interès. Aquesta proliferació de títols ha afectat a la premsa professional ja que hi ha hagut una corrent de publicitat que s'ha estrocat i ha anat a parar als gratuïts per la seva tarifa de preus més baixa i amb una difusió molt més amplia, en contra però han tingut la seva poca capacitat de mantenir-se amb constància i amb una millora de qualitat permanent fet que ha comportat que només hagin pogut resistir aquelles que tenen una estructura professional mínima, si és vol, però estructura i que han sabut tenir o fer-se un públic.

Premsa Professional

Anomenem en aquest treball premsa professional aquella que té una estructura empresarial solvent, que té els mitjans de distribució també professionals i que els seus redactors i periodistes tenen condició de treballadors. En aquest camp que sempre està a cavall del risc econòmic i l'aventura cultural. Aquest dos conceptes ben barrejats poden donar lloc a productes d'una qualitat extraordinària però d'unes pèrdues econòmiques tant i tant grans que sigui inviable la publicació de més d'una dotzena de números.

Els factors que cal comptar a l'hora de què una publicació tingui possibilitats de continuïtat són diversos, entre ells hi ha el suport econòmic i empresarial suficient i diferenciat de l'estructura periodística, un producte diferenciat dels existents tant en la forma com en el contingut informatiu, uns potencials lectors i subscriptors, una xarxa de comercials capaços de garantir uns ingressos mínims de publicitat, molta i molta paciència i comptar que els primers números han de cridar l'atenció dels lectors. En una ciutat com Vilanova, que això sigui possible, ha de tenir a més, el valor afegit de ser capaç de treure de la rutina compradora a molts potencials lectors que ja compren l'únic periòdic existent. Hi ha hagut esforços ara i en el passat per poder oferir a la ciutat i a la comarca una alternativa al periòdic existent, i potser, això, el voler ser alternativa, els ha perjudicat. La realitat és que avui per avui només hi ha una publicació que hagi pogut aguantar dos anys publicant setmana darrera setmana i amb una qualitat formal i de contingut més que notable, estem parlant de l'HORA DEL GARRAF.

D'ençà 1980, hi ha hagut diversos intents de fer una premsa normalitzada, en català i que donés el màxim d'informació. Diverses han estat també les maneres de plantejar-les. Hi ha hagut publicacions de caràcter bàsicament cultural i informatius i altres que han preferit fer l'aposta més per la informació més puntual combinant l'opinió i els aspectes culturals a l'estil de les publicacions diàries.

Hi ha un primer apartat que el constituïrien les publicacions a l'estil del MAGAZINE DEL GARRAF, GUSPIRA, que tenint la voluntat d'esdevenir publicacions de tipus divers en les seves informacions i en el seu contingut que va des del reportatge de temes propis del territori amb gran desplegament fotogràfic fins a informacions de caràcter més puntual. Formalment molt ben acabades i amb molta presència.

Un segon apartat seria el d'aquelles publicacions que sense tanta presentació formal, sense que això vulgui dir poc acurada, pretenien ser més una publicació de caràcter bàsicament informativa i d'actualitat en aquest capítol podem destacar TOTHOM, LA COMARCA i CRÒNICA i potser com a fet curiós AL DIA que va treure un full publicitari que se'n van fer diverses presentacions arreu del Garraf i finalment no va sortir a la llum pública per una manca d'estructura empresarial amb possibilitats reals d'esdevenir una publicació habitual.

TOTHOM era una capçalera històrica vilafranquina que entrada en crisi considera que la millor solució és fer un pas endavant i convertir-se en un setmanari

que abasti el territori històric del Penedès; ens consta que en aquest projecte hi van jugar un paper important els alcaldes de les tres comarques penedesenques amb compromisos de recollir fonts de finançament i sobretot, subscripcions que són a la llarga l'entrada de diner més segura. El producte que va sortir durant una bona temporada va ser un producte de gran qualitat formal i també amb un clar contingut de progrés. Malgrat això l'experiència no va quallar i va fer fallida desapareixent una de les capçaleres històriques del Penedès que durant anys va servir de publicació de col·lectius demòcrates vinculats inicialment a l'església.

Més paradigmàtica per la fallida de l'estructura empresarial va ser CRÒNICA, també una publicació de caràcter supra-comarcal que va voler emprendre l'aventura d'esdevenir una eina informativa al servei de la ciutadania des d'una òptica clarament independent, però clarament progressista. Van esmerçar-hi esforços periodistes de la comarca que van fer, al nostre entendre, un bon producte però que també va fer fallida per qüestions relacionades amb la publicitat i amb el nombre de subscriptors rebudes. CRÒNICA seguia l'esquema d'abordar els grans temes d'interès general a les comarques per després informacions diferenciades de les principals ciutats del Penedès històric. La seva poca durada va fer pensar que tal vegada era impossible de fer una publicació que mantingués l'interès del públic del territori històric del Penedès potser més arrelat a cercar la informació més propera en una publicació més local, i per tant, amb més possibilitats de tractar i enfocar els temes de manera més propera al que volen els ciutadans i ciutadanes del territori. Per tant avui per avui no hi ha cap publicació que serveixi al públic del Gran Penedès llevat de la publicació cultural que l'IEP, cal dir que des del DIARI DE VILANOVA, el setmanari que es publica a Vilanova i la Geltrú s'ha intentat fer el salt a l'Alt Penedès sense èxit i encara es segueix publicant el del Baix Penedès.

Avui, doncs, en el panorama de publicacions de caràcter professional que apareixen amb regularitat, cal esmentar les dues existents.

Per una banda, el DIARI DE VILANOVA, setmanari que es reclama hereu de l'antic DIARIO DE VILLANUEVA fundat fa més de cent anys i al llarg de la seva vida ha tingut nombroses èpoques. Ha fet de "portavoz" del Movimiento, fins a l'actualitat que es defineix com a periòdic independent. La seva trajectòria històrica és la trajectòria de qui s'acomoda en cada moment a la situació històrica i sap estar al costat del poder per evitar l'enfrontament, ha navegat sempre per aigües tempestuoses però sempre, també, ha arribat a port. Ben segur que quan hom estudiï amb detall la premsa del "movimiento" caldrà esbrinar com un periòdic finançat amb bens i diners públics ha acabat essent una empresa privada sense un procés de privatització clar i transparent. Ara i aquí, però, només esmentar-lo com a C a publicació que apareix després de la guerra civil i segueix cada setmana als punts de venda.

L'altra publicació que cada setmana s'edita és l'HORA DEL GARRAF, publicada per primera vegada ara fa dos anys ja que va ser durant la Fira de Novembre del 1994 que veia la llum. Publicació encapçalada per un empresari vilanoví amb un consell editorial format per persones vinculades a activitats públiques i polítiques amb més o menys pluralitat, de moment la publicació va trampejant totes les dificultats i

acudeix puntualment a la seva cita. Rumors i més rumors ja l'han mort més d'una vegada però sembla que de moment aguanta. Amb un periodisme àgil i modern no només ha tingut la virtut de poder servir com element de que contrasta les notícies, si no que ha servit també perquè el DIARI s'espavilés i modifiqués la seva compaginació. L'HORA DEL GARRAF alguns l'han situada en l'òrbita de la dreta moderna, concretament entre UDC i CDC, si hem de ser fidels a la veritat, les seves planes d'opinió són un ventall ampli i plural on hi té acollida tothom. Seria desitjable que aquesta publicació mantingués la seva estada entre els lectors; de la pluralitat i de la diversitat en surt la riquesa d'opinió i d'aquesta la ciutat de Vilanova i la Geltrú n'està molt necessitada. Té una redacció molt jove i això ajuda ben segur a treballar amb dinamisme i amb ganes d'oferir un producte que no tingui el caràcter pejorativament local però que serveixi abans que tot als interessos de la comarca.

Així, doncs, el panorama de la premsa professional no és massa afalagador. Una publicació es manté i al seu voltant hi ha hagut intents vàlids però fallits i en aquest moment una altra publicació batalla, setmana darrera setmana, per guanyar-se un espai que ben segur que es mereix i una continuïtat necessària per moltes raons.

Premsa variada

Aquest darrer epígraf classificatori vol ser com un calaix de sastre. Ben segur que ajustant molt fi tot un seguit de publicacions que les podríem incloure en els apartats anteriors però ens sembla que per la seva tipologia mereixen un comentari ni que sia breu.

En primer lloc comentar algunes incursions en la premsa esportiva com LLESTOS i VILATLETICA, dues publicacions dedicades bàsicament al món de l'atletisme on Vilanova ha tingut i té, encara, dignes representants. La premsa esportiva ha tingut poca incidència al llarg dels anys i recordar del període anterior als vuitanta la publicació de XUT i XIULET, de petit format que recollien el comentaris dels campionats de futbol entre societats⁷.

També en aquests anys el fenomen de publicacions d còmic han tingut la seva presència a la premsa local. Tres títols en són la representació: FARMÀCIA DE GUÀRDIA, un treball molt digne i amb ganes d'esdevenir una publicació amb sortida d'abast nacional que no va passar del seu primer número. El MUSSOL, publicació que no tenia les pretensions de l'anterior i vinculada al Centre Internacional del Còmic de Vilanova i la Geltrú⁹, que acollia en les seves planes treballs del seu alumnat i, finalment, KONTAINER, que estava més en la línia de la premsa alternativa i radical tant per la seva presentació com per els temes que tocava.

Un dels apartats que està gairebé absent en aquest període catalogat és la premsa amb influències de tipus religiós ja que llevat d'alguna publicació dels Esplais d'influència catòlica només comptabilitzem la publicació de la Fraternitat de Minusvàlids i encara amb un sol número publicat. La ciutat havia tingut una certa riquesa en premsa d'església però amb el temps ha anat desapareixent.

Finalment, una mirada a la premsa humorística on també ens adorarem que una de les premses més riques que havia sortit a la ciutat ha perdut molt del seu pes específic. Alguns títols com la VEU DE LA PASTERA, LA REVISTA, o algunes circulars d'entitats tenen aquesta faceta. La darrera publicació amb un contingut clarament irònic va ser el MOIXO FOGUER, que ja no s'ha publicat més. Sembla que la majoria d'entitats practiquen l'humor vilanoví només per Carnaval i alguns dels seus programes són autèntiques peces antològiques de l'humor i de la crítica irònica, però aquests programes serien fruit d'un altre treball i no com a premsa local.

ALTRES ELEMENTS DE LA PREMSA LOCAL

Malgrat que en aquest treball només ens hàgim interessat per la premsa escrita és evident que a la ciutat en aquests darrers quinze anys hi ha altres fenòmens vinculats al món periodístic que cal si més no esmentar. Així el creixement de les possibilitats dels medis àudio-visuals ha portat a que Vilanova i la Geltrú disposés en aquest moments de dues emissores de ràdio i un canal propi de televisió.

La històrica emissora Ràdio Penedès EAJ-35 ha passat per un seguit d'empreses, vinculada avui a la cadena Onda –cero ràdio-, encara segueix emetent i és una de les més escoltades de les nostres contrades. A meitat dels anys 1980 un col·lectiu de joves constituïts com a cooperativa llençaria el projecte de Vilanova Ràdio que va funcionar amb precarietat de mitjans però amb una voluntat de ferro. En uns estudis pràcticament casolans amb esforços destacables van donar a la ràdio una nova dimensió més participativa i molt més activa de la que es tenia a Vilanova. Així mateix i per aquelles mateixes èpoques funcionava Ràdio Ribes Roges i Ràdio Sant Joan, aventures personals d'aficionats. La llei d'ones radiofòniques i la poca estructura que hom disposava va truncar aquests projectes basats més en la voluntarietat que en la professionalitat de mitjans i de persones.

Més actual és la fundació de Canal Blau ràdio de caràcter municipal i que emet a través de la Freqüència Modulada i neix com a projecte complementari del Canal Blau televisió. La programació és bàsicament d'informació local i de programes musicals. Emet, també, algun reportatge en ocasions importants. També, en el camp de la televisió, ja fa uns quants anys que va néixer Canal Blau Televisió, també com a projecte municipal, començat a base d'uns cursos de formació ocupacional. Canal Blau ha anat guanyant audiència i avui figura com una de les televisions locals de més qualitat tant pel seu treball periodístic com pels programes de producció pròpia. Aquest dos elements de comunicacions no estan exempts de polèmiques, sobretot pel control dels mateixos i per les informacions que es donen. Funciona un Consell de comunicació a nivell municipal on es debaten les orientacions i en ocasions les queixes que existeixen, sobretot per part dels grups polítics que no governen. Malgrat aquestes polèmiques la funció informativa pensem que la compleixen d'acord amb les seves possibilitats tant a nivell d'equipament com els professionals que hi treballen.

A TALL DE BREUS CONCLUSIONS

És encara aviat per treure conclusions d'aquest període que hem catalogat de la premsa escrita a Vilanova i la Geltrú. És aviat perquè la distància és encara mínima i per tant la necessària objectivitat no hi seria del tot present. Per altra banda, avui els fets es produeixen amb una velocitat de vertigen i per tant també caldria situar els contextos en el seu punt just. El fet és, però, que en aquest període hem vist com els intents per fer una premsa professional esdevenen múltiples, sense gaire èxit de continuïtat, però de tot això se'n van traient lliçons que portaran a que algun dia una publicació cobreixi l'espai que creiem que existeix a Vilanova i la Geltrú al costat de l'etern DIARI. Ni millor ni pitjor, es tracta de fer un plantejament diferent i divers. Creiem que existeix un públic potencialment interessat i que cal trobar la fórmula adequada. Possiblement, aquest producte haurà de superar l'estricta marc local per endinsar-se en la comarca. Avui aquest espai l'omple l'HORA DEL GARRAF malgrat les dificultats i els rumors periòdics que corren sobre la seva sort.

Caldria fer esment que la capacitat de creació de publicacions vilanovines si bé ha baixat respecte a altres èpoques és encara alta i segueix la llarga tradició de publicar revistes i periòdics que ha tingut històricament la nostra ciutat. Els continguts òbviament han variat i cada una de les noves publicacions depenen del seu caire i objectius treballarà els seus lectors ja sia de manera sectorial o bé cercant potencials consumidors en el camp d'uns objectius més amplis i universals i, per tant, identificables amb un ampli col·lectiu de ciutadans i ciutadanes. En aquest temps els continguts també han perdut la visió polititzada que a finals dels setanta i principis dels vuitanta van omplir les publicacions. Diríem que s'ha entrat en un procés d'una relativa normalitat pel que fa a l'actuació política i aquesta és circumscrita a les publicacions d'aquest caire o col·laboracions dels polítics locals en les publicacions. També pel que fa a l'idioma cal dir que s'ha avançat molt i avui és habitual que les publicacions s'escriuïn en la seva totalitat en català, llengua habitual de la nostra comunitat.

Si sobre els continguts hi ha lògicament una diversitat àmplia, també cal fer esment que la forma no ha millorat en general massa respecte a èpoques anteriors, si bé les noves condicions per publicar ha fet que existís un nombre més elevat de publicacions ben fetes, també es manté el percentatge general del treball acabat amb mitjans minsos i amb resolucions ràpides i sense massa preocupació per la presentació de la majoria de les publicacions. Aquest fet lliga amb l'anterior període, és a dir, del 50 al 70. Hi ha però les excepcions que ja hem anat comentant però no s'ha aconseguit la brillantor de l'època d'abans de la guerra que totes les publicacions mantenien un format ben acabat i una presentació treballada.

Un altre aspecte d'aquest període és la poca constància de les publicacions ja que la gran majoria d'elles no superen ni de lluny la mitja dotzena de números consecutius. Aquest és un fet constatat i suposem que difícil de superar pels mitjans que hom disposa per treballar i sobretot per les fonts de finançament cada cop més escadusseres i centrades en el conjunt de publicacions de caràcter gratuït que hem

comentat. En aquest sentit la premsa de col·lectius organitzats i associacions tenen una major difusió i constància donat que moltes vegades són elements de comunicació entre els grups dirigents de les societats i els associats i associades. També aquesta poca constància és un element comú a la història de la premsa a la ciutat de Vilanova i la Geltrú i ben segur que a moltes altres ciutats del nostre país.

Quin serà el futur de la premsa local? És una incògnita amb tantes variables que es fa difícil de preveure. L'aportació de la tecnologia pot ser un element cabdal, les autopistes de la informació, el futur poc clar de l'associacionisme planen com un núvol negre davant la continuïtat de la premsa escrita. La llarga tradició de la premsa escrita a la nostra ciutat és una realitat, però tampoc ens atreviríem a dir que segueixi essent així. De moment aquest llarg centenar de títols il·lustren un període d'autèntica transformació social i política que ens porta als nostres dies. De les aventures personals, de les empreses col·lectives i per damunt de tot de l'apreci que hom pugui sentir en tenir a les mans el producte imprès dependrà que d'aquí uns anys puguem catalogar noves publicacions que desitgem tinguin un millor grau de qualitat i sobretot una major constància.

Vilanova i la Geltrú
Estiu-tardor de 1996.

Notes

⁷ En el llibre *Malgrat tot Avançàvem* de Ramon Farré i Sixte Moral publicat pel Cep i la Nansa. Vilanova i la Geltrú 1982 hi ha un capítol dedicat a les publicacions de caire polític de l'època.

⁸ XUT i XIULET publicacions de caire esportiu van tenir la singularitat d'estar escrites en català sense que això representés cap entrebanc a l'hora de la seva difusió entre un públic que tenien en un nombre elevat el castellà com a llengua d'expressió.

⁹ El Centre Internacional del Còmic va funcionar amb el suport municipal durant un parell d'anys entre els seus iniciadors hi havia el dibuixant Jesús Blasco i el novel·lista Víctor Mora.